

169 1. Beh. af Lovf. om det offentlige Fattigvæsen.

170

fra Opholdskommunen med Ret til Refusion kan udgjøre i hver enkelt Tilfælde, og naar dette Maximum ikke blev sat altfor lavt, da anser jeg det vel for muligt, at man kunde overlade den paa-gældende Fattige Valget imellem, om han vilde hjemsendes, eller han vilde blive i Opholdskommunen, imod at denne fik Refusion fra Forsørgelses-kommunen. Jeg forglemt i Øvrigt tidligere at gjøre opmærksom paa, at Bestemmelsen i § 23, som den ærede foregaaende Tale nævnte, jo ogsaa er en af de Bestemmelser, der medfører, at den Fordel, der ved Fastsættelsen af Forsørgelsesstedet som Grundlag for Forsørgelsesretten, skulde vindes for Kjøbstæderne, vil blive mindre, end det ved første Øiekast skulde synes. — Jeg skal endelig i Forbigaaende tillade mig at henlede et eventuelt Udvalgs Opmærksomhed paa det Spørgsmaal, hvorvidt Styrelsen af Fødselsregistret, saaledes som hidtil, bør blive hos Præsten, eller om det ikke maatte være rigtigere, saaledes som Tilfældet i andre Lande, at lade det være en civil Sag, at føre Registrene over alle de borgerlige Forhold. Det er et Spørgsmaal, som ikke er af saa ganske ringe Interesse i vor Tid, hvor der er saa fuldt af Sekterere eller andre Troesbekjendere ved Siden af Medlemmerne af den danske Folkekirke, og det forekommer mig, at der er noget Betydende i, at man skal indføre Mormonsbørn og andre saadanne Sekters Børn i Kirkebøgerne. Det er imidlertid ikke alene dette Hensyn, der gjør sig gjældende, men det vilde have en stor praktisk Fordel, naar der kun var eet Sted, hvor der havde Underretning og førtes Registre over alle de borgerlige Forhold. Nu ere disse Registre spredte paa forskjellige Steder, og de blive efterhaanden mere og mere spredte, efter som der indenfor Folkekirken dannes sig flere forskellige Menigheder. Det er ganske vist kun et mindre Spørgsmaal, men som jeg dog, da det hører ind under dette Kapitel ikke har villet unbløde at fremdrage, og ligeledes skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg ingenlunde tror, at det er rigtig, saaledes som det er sagt i § 22, at Forsørgelsen af Trængende, der høre til det mosaiske, det reformerte eller det katolske Troes-samfund her i Landet, paahviler bemeldte Troes-samfunds Menigheder. Dertil haves ingen Hjemmel i Lovgivningen. Der findes med Hensyn til den mosaiske Menighed, i Kjøbenhavn vel at mærke, men ikke udenfor, en Bestemmelse om, at de Trængende af den mosaiske Menighed skulle understøttes af det mosaiske Troessamfund, men det er en Bestemmelse, der ikke gjælder udenfor Kjøbenhavn. Hvad de Reformerte angaar, da er det kun den

fransk reformerte Menighed her i Kjøbenhavn, der i denne Henseende har en Overenskomst med Fattigvæsenet her i Byen. Hvad Katholikerne angaar, tror jeg ikke, der er nogen Bestemmelse i den Retning; jeg har i det Mindste forgæves eftersøgt en saadan, og hvis der altsaa ikke haves en saadan Bestemmelse, saa kan denne Paragraf jo ikke blive staaende ligeoverfor Grundlovens bestemte Bud om, at enhver Trængende, hvis Forsørgelse ikke paahviler nogen Anden, skal forsyrges af det Offentlige.

Jeg kommer dernæst til Bestemmelserne i 3die Kapitel. For det Første vil jeg tillade mig at gjøre den Betragtning gjældende, at det for Kommunerne vil være nødvendigt, at det her bliver bestemt, hvorvidt disse eller Andre have Styrelsen af Fattigvæsenet, at der bliver indsat en Bestemmelse overensstemmende med den af Kommissionen med megen Korrekthed nedskrevne Bestemmelse, at i Kjøbenhavn bestyres Fattigvæsenet af Magistraten, i Kjøbstæderne af Byraadet, overensstemmende med de i Kommunal-loven af 26de Mai 1868 og de vedkommende kommunale Vedtægter givne Bestemmelser, og paa Landet af Sogneraadet, overensstemmende med Kommunalloven af 6te Juli 1867. Det forekommer mig, at det maa være blevet overjet ved Uarbejdelsen af Lovforslaget, at der foruden den nævnte Kommunallov er for Kjøbstadkommu-nerne affattet kommunale Vedtægter, hvoraf mange indeholde meget specielle og meget nøjagtig udarbejdede Bestemmelser om, hvorledes Forsørgelses-maaden skal være efter de forskjellige Kategorier af Fattige, samt derhos Bestemmelser om Styrelsens Ret lige overfor de Fattige og Styrelsens Myndighed samt Regjeringens Tilsynsret. En saadan Bestemmelse vilde jeg i alt Fald sætte megen Pris paa blev optagen i Loven. Saaledes som dette Kapitel er affattet, forekommer det mig, at, dersom jeg tænkte mig, at det vilde blive staaende, vilde det være en Afflæffelse af de to kommunale Love, og de til den ene af disse med Lovskraft knyttede Vedtægter, der ikke uden Byraadens Samtykke af Indenrigsministeren kunne forandres. Disse Vedtægtsbestemmelser kunne ikke bestaa sammen med Lovforslagets Regler, og man maatte da komme til, hvad jeg for Øvrigt ikke skulde have Noget imod, atter at gjenoptage Spørgs-maalet om Grændserne for Kommunernes Selvstyrelse. Det vilde være af Interesse at se, hvorvidt den lovgivende Magt nu efter Forsøbet af 3 Aar maatte finde, at Kommunernes Selvstyrelse havde vist sig at være af den Bessaffenhed, at den burde indskrænktes saaledes, at Statsmyndighederne ikke blot blev Tilsynsmænd, men blev medregne-